

Alkotásai bejárták úgyszólván egész Európa kiállítótermeit. Sok egyéni és csoportos kiállításon szerepeltek, s nyertek díjakat. Nem véletlenül, hiszen mindenki osztja az oroszlányi kiállítás méltatójának gondolatait: „Festményeiről ránk köszönnek a Duna, a Garam, az Ipoly, a Tátra hegyei és erdői. Minden képén ott csillog az élet forrása, a mindeneket megtisztító, megújító éltető víz, még ha egy csillogó tócsában jeleníti is meg a festő.

A vizek tükrében sokszorozódik meg a táj, benne tükröződik a fény, s miként a Teremtő szétosztja magát, beragyogva az egész képet. A víz tart tükröt az égnek, egyesítve Mennyet és Földet. A vizek felett átívelő hidak, mintegy kapcsolatot teremtenek két part között, összekötve embereket és országokat.” (Trubica Ágnes: Lábik János szlovákiai magyar festőművész kiállítása Oroszlányban.= Kéthetes 1996. 08. 30. IV. évf. 14. sz. Oroszlányi Független közéleti lap.)

Megjelent: Dr. Bárdos István: Lábik János élete és munkássága. Esztergom: Spori Print Vincze Nyomda, 2013. 3–4.

Lábik János: Zivatar előtt
(Forrás: Dr. Bárdos István: Lábik János élete és munkássága. Esztergom: Spori Print Vincze Nyomda, 2013. 37.)

Horváth Ödön

Tercinák Teremtőnkhez

Árnyékos dombtetőn keresztül visz utam.
Lassan már fáradok az igazat megvallva.
Gyönyörű fák alatt eszembe jutsz Uram.

E békességben itt, imámat nem zavarja
semmi. Fohászkodom. Eszembe jut a múlt
halvány emléklánca, képek, valaki hangja,

de az élénk színek legtöbbje kifakult,
a kimondott szavak értelme is ködös lett.
Mégis jó, átélem, mennyi minden lapult

a lelkem mélyén, most hogy élvezem a csendet,
a fény cikázását a lombsátoron át.
Ebben a percben még mit kívánhatnék többet?

Ezt az áldott helyet, a látványok sorát
úgy élem meg, mintha gyors ajándékok lenne
számomra: ott még tűz ragyog a koronák

csúcán, de itt alul már beolvad az estbe,
a homály ölébe, s kibomlik, mint szelíd
derengés, misztikus szürkeség. Elmerengve

érzékelem a nedv bizarr szépségeit:
a moszatot a fák kérgén, a bokrok alján
a hófehér gombát, tört gallyak sebeit.

Október kincseit. Boldog érzés szakad rám.
Hallom, ma minden lény dicséri szent neved,
a levélszőnyegen futó pók, egy kőpadkán

mászó csiga, legyek a páfrányok felett.
Mennyi élet nyüzsög, pedig már elmúlás van!
Csak könnyű borzongás idézi a telet,

csak a szívben belül feltörő furcsa vággyal
odázható el a halál előtti perc
félelme, a légyott a sejtett igazsággal,

hogyan semmi sem örök. Egyedül Te pihensz
felhőid mögött nagy nyugalommal szemlélve,
hogyan simul minden a színlelt semmihez,

hisz ha új tavaszod jön s az ég kegyessége
záporral öblíti át a tájat, s napod
felragyog, a páros lét nemzőképessége

határtalan, csak hogy óvja a holnapot.
Biztosított legyen a közösen hitt álom,
hogy nincsen megszűnés, csak ha Te akarod,

de Te kiszabadítsz a bénító magányból.